

Marijana M. Stoilković rođena je 1984.godine u Kragujevcu. Diplomirala na Fakultetu umetnosti u Prištini 2007. na odseku za slikarstvo u klasi Zorana Furunovića. Član ULUS-a od 2009. godine.

Izložba **ZVUK TIŠINE** njena je šesta samostalna izložba. Dobitnica je prve nagrade za slikarstvo na IX međunarodnoj izložbi **Žene slikari** u Majdanpeku. Učestvovala na većem broju kolektivnih izložbi.

SNAŽNA VIZUELNA ISHODIŠTA

Marijanu Stoilković znamo po sjajnim crtežima, koji se odlikuju sigurno sazdanim oblicima, koji se odnose na portrete uopštenog karaktera. Važan deo njenog stvaralaštva je obeležen ovom likovnom granom u kojoj je ispoljila nesumnjive domašaje, koji se mogu meriti sa najboljim postignućima u tekućoj praksi.

Njena paralelna, bez sumnje, jednako važna preokupacija, tiče se slikarstva, kojim se predano bavi. U tematskom pogledu pažnja joj je usmerena čoveku, prevashodno figuri žene u kojoj nalazi osobit podsticaj za kreativni učinak. Ona iznosi njena posebna, mahom neobična stanja u kojima se nalazi. Njihov izgled odaje utisak bola, zanos, uzbuđenja, trenutak očajja, prepuštanja neumitnoj sudbini ili pak, neki drugi aspekt koji može da obeleži dubinu ljudske sudbine, njen neumitni doživljaj.

Portreti ili poluaktovi koje najčešće slika, opredmećeni su krajnje slobodnim potezima. Marijana urušava anatomsku strukturu, menja njenu logiku, pretvarajući figuru u posve drugačije ishodište, nezavisno od stvarnog izgleda. U slici je sve uskovitlano i uzburkano, sve se meša i razlaže kroz snažne ekspresivne naboje. Obrisi linija su nervozni, kolorit sočan i naglašen. Ona ne insistira na konturi već ističe suprotnosti između površina i oblika tela ostavljajući mase u nagoveštaju, čak izvesnoj razgrađenosti. Izdužene, proširene, nekad stegnute, katkad istaknute forme odaju nameru umetnice da potre anatomski opis, zapravo, njegovu tačnost. Nadrealno uspostavljena percepcija motiva ukazuje na nastojanje umetnice da ukaže na uzbuđenje, na slabašno, na izgled bolesno stanje tela i duha sa kojim saoseća kao ljudsko biće. Sve je zabeleženo grozničavim potezima pretvorenim u grč i gest, koji su sledom osobenog kazivanja, uzdignuti na ravan neke vrste patnje i očajja.

Ipak, u njenim slikama nije sve sazđano kroz veličanje bola. To demantuju oaze crvenih uz ređe primere belih i narandžastih pasusa, koji su uokvireni hladnim pasażima crnih nijansi koje se pokazuju otmenim, koliko dostojanstvenim pogledom na svet.

Kada su u pitanju moguće paralele slikarstvu Marijane Stoilković treba se priseliti Nadežde Petrović, još više, Zore Petrović, koja je na sličan, ekspresionistički način rešavala problem ljudske figure u prostoru. U tom pogledu Marijana sledi najbolje tokove srpske tradicije. Njeno se slikarstvo temelji na uverljivosti materijalnog tkanja ali i nesputanom zračenju bojenih vrednosti kao važnih činioca svakog istinskog dela.

Zdravko Vučinić